

SZIKRÁZÓ EGÉSZBEN

*Három barát egy elparázslott nyárban
három barát egy sikló szandolinban
az Adriának épp ezen a táján
három barát, egy-öröm ikrei
oly gondtalanul és tetőzve ifjan
repült az ifjúság időtlen szárnyán
bronz félistenként úgy mulattak hárman
a lét örömét részegíteni
a fényben omló izotópos árban
hogy azt a nyarat múlhatatlan épen
sugárban kékben borban mandolinban
gyors evezőkben szikrázó egészben
most is visszaérezem*

VERESS MIKLÓS

INVOKÁCIÓ

*Eső eső eső zúdulva záporozva
Megszaggatja a fényt az est kötelein
Felhőt szopnak a fák s eszembe visszahozza
A cseppek dobolása Szergej Jeszenyint*

*Városok váratlan vendége vén parasztok
Panaszos kisfia kinek a homlokát
Kocsmák mocskolják kinek tavakká fakasztott
Búzavirág-szemét körülülük a fák*

*Kinek a ló szívbéli jóbarátja
Mesebeli Krisztus zajos zarándoka
Száját istentelen káromkodásra tátja
S veled forradalom veled úszik tova*

*Eső eső eső viharok virradatja
Cseppek dobolása hej mennyei dobos
Hajnallá áradt a csillagok kék patakja
A patáját benne rőt színű kanca mossa*

*Mint tócsák tetején a zápor buborékja
Táncol és forog a tajtékos habon
Millió sapkáját viharzó égbe dobja
A gyárkémény-lábú hars forradalom*

*Már fölmenetelnek az égre is e roppant
Nevetésű étkü harsányszívű hadak
Haj te legény hova méggy bújj kocsmasarokba
Kurvák ágyát kutasd hátha egy ráakad*

Csak hó csak hó csak hó ki vágat ott a szánon
Nyírfajajú pusztán csengő szól esztelen
Milyen szél hordta szét sztyeppe-szép ifjúságom
Szemembe hóvihar füstök fogják kezem

Kedvesem keze jászol kedvesem hangja csillag
Leegyszerűsödött e csupaszín világ
A kedves kék húsát pontos vonalaikkal
Négy dimenzióra bontják fekete fák

Kinek a szerelem kiadta már az útját
Búzavirág-szemét szürkére fújta füst
Annak az élet sem annak halál sem újság
Mert minden megszokott biztos szerkezetű

Eső eső eső kajla kalásza gyászol
Földresúnyt fejéből peregve hull a szín
Kékké ringat az ég felhőt zizegő jászol
Pajták pajkos pajtása Szergej Jeszenyin

NÉMETH FERENC

HITETLEN APRÓSZENTEK

Diákok meg diáklányok
borzas hajú éjszakája!
Déli szél jár a folyónál,
fűszag úszik udvarában.
Félig hunyt szemű csillagok
néznek fekete tükörből,
borzolódik a víz bőre
kereszttüzükben a korzón.
Tornyok árnyékában állnak,
égnék fordítják az arcuk,
akromegáliás szentek
tartják fölöttük a semmit.
Kőarcukban él a lélek
faragatlan sóvárgása,
holdra nyújtott ujjaik közt
mégis csak a szél hajszála.
Ha olajos harmat hullna
láng lobogna homlokukról,
de csak színes szökőkutak
keresztvizében térnek meg,
mert a szoknyák elsuhanak,
bezárulnak barna ajtók
és a kulcsok sorompóit
dunyhas házmesterek őrzik.

A cigányok vonójában
részezen alszik a nóta,
a hajókon fáradt lámpák
imbolyognak bólogatva.
Húnyó füzesek vigyáznak
a töltések sötétjére,
csak két ritkuló suttogás
virraszt egymáshoz simulva.
Jóétvágyú szél cicáz a
hunyt ablakok városában,
a lehevert füvek forró
lehelete ég a száján.
Sistergő kis álmokat fúj
diáklányok nyakszirtjére.
Kölépcsőkön a diákok
szenteket néznek az égre.
Ülnek lassan kornyadozva,
olykor a folyóba köpnek.
Tükörképük csillagok közt
bámul rájuk kancsalítva.

FÁBA VÉSETT SZERELEM

Lecövekelt csillagok közt
vár a sötétség varsája,
vergődik a folyó benne,

tükörös pikkelyeit rázza.
Kőtornyokon alvó órák
rég elhangzott kondulása.